

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

[Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ *Ἡμερολογίου* τυγχάνει γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ συμπαθοῦς ἡμῶν συνεργάτου κ. Παναγιώτου Σταμπολτζῆ



ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε μεστῶν λυρισμοῦ καὶ ἀβρότητος πεζογραφημάτων του. Ὁ κ. Σταμπολτζῆς, διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δικηγόρος, ἀφιερῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καὶ εἰς τὰς προσφιλεῖς του φιλολογικὰς μελέτας, ἐργάτης τῆς σκέψεως καὶ τοῦ ὥραιου, ἐνεφανίσθη πολλάκις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον διὰ τῶν ἰδιορρυθμῶν προϊόντων τοῦ καλάμου του. Διετέλεσε συνεργάτης καὶ ἀνταποκριτὴς εἰς πολλὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερήσια φύλλα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ συμβολὴν ἀξιανάγνωστον καὶ πλουσίαν εἰς χρονογραφήματα καὶ ἄλλα ποικίλα λογοτεχνήματα. Κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν

ἐν τῷ «Ἡμερολογίῳ» ἀρχὴν παραθέτομεν ὧδε τὴν εἰκόνα τοῦ λογίου φίλου καὶ συνεργάτου.]

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἡ το ἀπόγευμα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ὅλαι αἱ αἰσθήσεις κινοῦνται καὶ ἡ ψυχὴ ἀνοίγεται, ὥς νὰ ἤθελε νὰ δεχθῇ καὶ νὰ περικλείσῃ μέσα τῆς τὸν μαγεμένον κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀπλώνεται ἐνώπιόν της.

Ὁ ἥλιος ἔσπευδε νὰ κατακλιθῇ νυστάζων ὀπισθεν τῶν βουνῶν ἐπὶ τῆς σινδόνης τῶν κυμάτων. Γλυκεῖα ἀνάπαισις περιέβαλλε τὴν ὥραϊαν ἀτμόσφαιραν τοῦ Ἰουνίου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν (κατὰ τὸ 1908) εἰς τὰς εὐρείας προκυμαίας τῆς Τεργέστης.

Ἡ αὐρα κατὰ τὰς ἑσπερινὰς αὐτὰς ὥρας γίνεται φλύαρος καὶ ἡ θάλασσα ἦτο γεμάτη ὀυτίδας. Μία γαλήνη θεία ἀπλώνετο καὶ ἡ φύσις εἰρηνικὴ, ἀτάρακτος, ἐναναρίζετο ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸν ἀνάσασμα τῆς σβυνομένης σιγᾶ ἐγκοσμίου τύρβης.

Ἔδρε ὁ ἥλιος, ἡ πλημμύρα ἐμειντο, τὸ ξανθὸν φῶς ὑπεχώρει μὲ φόβον πρὸ τῆς μαύρης σκιάς καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀρμονία ἐχάνετο, ἡ δὲ σκέψις κατ' ὀλίγον ἐξοφουτο γινομένη ἀβεβαία καὶ ἀόριστος. Ὁ ἀέρας τοῦ δειλινοῦ ἦτο γεμάτος ἀπὸ ῥίγη καὶ ἡ σκιά ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ στήθους ὥς ἐφιάλτης πνικτικός.

Ἀκατανόητον αἶσθημα ἀθυμίας καὶ ἀνίας ἐδέσποζε τῆς ψυχῆς εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ λυκόφωτος, ἀπὸ τὴν ἔκστασιν εἰς τὴν ὁποίαν βυθίζει ἡ προσήλωσις πρὸς τὴν καλλονὴν τοῦ λιποψυχίσματος τῆς ἡμέρας. Ἐσυλλογιζόμεν ὅτι ὅλον τὸ μυστήριον τῆς φύσεως, ὅλη ἡ μελαγχολία τῆς δύσεως κρύπτεται μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, μόνον ἐκεῖ μέσα. Δι' ἄλλους ἴσως ἡ δύσις σκορπᾷ εἰς τὴν φύσιν ἐρωτικὰς σκιὰς καὶ σκότη ἐναγκαλισμοῦ καὶ φιλημάτων εἰς μερικὸν ὃ ὀργανισμὸς ὑφίσταται τὸ βάρος τῆς θλίψεως.

* * *

Τὸ ὥραϊον θαλαμηγὸν τοῦ Λόυδ, τὸ ἐλαφρὸν Metcovich, ἀγκυροβολημένον δίπλα στὸ πολυθόρυβο μουράγιο τῆς Πλατείας, ἐλκνίζετο ἀπαλὰ χαϊδευόμενον μὲ τὰ παίζοντα εἰς τὰ πλευρά του ἐλαφρὰ γαλανὰ κύματα. Ἡ θάλασσα ὅλη ζωή, μὲ τὸ ὥραϊον χρῶμα, τοῦ ἐτοίμαζε μέχρι τῆς Βενετίας τὸν ῥωμαντικώτερον πλοῦν. Τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔφευγε διὰ νὰ φθάσῃ στὰς ἑξ τὸ πρωὶ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ του.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας ὅλοι ἡμεθα στὸ κατάστρομα πλημμυρισμένον ἀπὸ Ἀμερικανούς, Ἀγγλους, Γερμανούς περιηγητάς, οἱ ὅποιοι μὲ τῆς ἀναπαυτικῆς πολυθρόνης τῶν εἶχαν καταλάβει τὸν περισσότερον σχεδὸν χρόνον, ἐτοιμασμένοι νὰ κρατήσουν δι' ὅλην τὴν νύκτα τὰς ζωντὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀναμενομένου ἀπολαυστικοῦ ταξειδιοῦ, ἰδίως κατὰ τὸν διάπλουν τῶν πρὸ τῆς Βενετίας ἀπειραρίθμων νησιδίων.

Δὲν ἤμουν καὶ ἐγὼ μόνος· ἡ ἀλησιμόνητος σύντροφος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπεχειροῦν τὴν ὄνειροπόλον ἐκείνην ἐκδρομὴν, δὲν ὑπάρχει σήμερον πλέον. Ἦτο τὸ τελευταῖο θαλασσινὸ ταξεῖδι ποῦ ἐκάναμε μαζί.

Ἡ θάλασσα ἐκοιμᾶτο, χιλιάδες ἄστρα σπινθηροβόλουν ψηλὰ καὶ καθρεφτίζοντο ἀπὸ τὸ χάος στ' ἀκίνητα τώρα νερά. Ἡ ψυχὴ διαπλουμένη μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ὑδατίνων σπινθηρισμῶν, ἐξίτηι διὰ τῆς νυκτερινῆς αὔρας νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ ἄπειρον. Τὰ ἰδανικὰ ἐπετερύγιζον, νύμφαι ἀόρατοι διέσχισον ὡς μετέωρα τὸν ψυχικὸν ὀρίζοντα. Ἐφέρετο βαθὺ τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἥρεμον μεγαλεῖον τῆς νυκτὸς καὶ ἐννοιώθετο εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ στήθους νὰ μαρμαίρουν τῶν πόθων οἱ συλλογισμοί.

Τί ἐξίτηι ἄρᾳ γε ἡ ψυχὴ ἢ ἐν ἐκστάσει πλέουσα, ἡ κυλινδουμένη εἰς τὸ ἄπειρον, ἢ ἐν προσευχῇ προσκλίνουσα πρὸ τοῦ μεγαλείου τούτου τῆς φύσεως; Ποῖα ὄνειροπολήσεις, ποῖοι πόθοι ἀνετάρασσον τῆς καρδίας τὰ βάθη τὰ ἀτέρμονα; δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφῇ.

Ἐσφύζε τὸ αἶσθημα, τὸν νοῦν συνήρπαζε μία μυστικὴ ἔμπνευσις, μία ἀλλόκοτος σκέψις. Εἶναι δύσκολον νὰ συνδυασθοῦν αἱ σιωπηλαὶ ἐνατενίσεις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πελάγους μὲ τὴν μελαγχολίαν τῆς μονοτόνου ζωῆς, μὲ τὸν κόρον τῶν μεγάλων

φαντασμαγοριῶν τῆς φύσεως. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἁρμονίσῃ κα-
νεῖς τὰς ῥεμβώδεις διαθέσεις πρὸς τὰς κοσμικὰς ἀπαιτήσεις,
πρὸς τοὺς νόμους μιᾶς συστηματικῆς ζωῆς.

Τὸ πνεῦμα δηλητηριασμένον ἀπὸ τὰς τόσας τῆς ζωῆς πικρίας,
κουρασμένον ἀπὸ ὅλας τὰς θλιβερότητας καὶ ὅλας τὰς ἀντιθέ-
σεις τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀπλώνει τὰ μουδιασμένα ἀπὸ τὴν
ἀδράνειαν περὰ του καὶ ἐλεύθερον φεύγει, πετᾷ, πλανᾶται μα-
κρὰν, ὅπως ὁ ἄνεμος, καὶ σκορπᾷ ῥίγη μακρυνῶν προαισθήσεων.

Ἐφεύγαμεν τώρα, ἐκινούμεθα ἡρέμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπου
ὁ ὀρίζων ἐξετείνεται ἀπέραντος τριγύρω καὶ ἡ θάλασσα κάτω,
ὡς ἀκίνητος λεῖος καθρέπτης, ἀπλώνει τὰ σκοτεινὰ τῆς νερά.
Ἐμπροσθέν μας τὸ κύμα τοῦ πόντου ἐσχίζετο ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ
χαριτωμένο γλύστρισμα τῆς πλώρας. Ἡ νύκτα ἐξετύλισσε τὸν
ἀστροφεγγῇ πέπλον τῆς καὶ ὕμνος σιγῆς ὑψοῦτο πρὸς τοὺς
ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ. Συνηντῶντο σκιαὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀμυδρά
φῶτα καὶ ἀπὸ τὰς ὑγρὰς ἐρήμους παραλίας, εἰς ὕμνος μυστι-
κισμοῦ περιεπτύσσετο τὸ ἄπειρον. Ἀπὸ τὴν εὐώδη παρθενίαν
τῆς ἀτμοσφαίρας, ἓνα ῥεῦμα ἀναγεννήσεως εἰσέρρεε καὶ ἐπλημ-
μύρει τὴν ψυχὴν καὶ ὁ νεκρὸς κόσμος τῶν ἀναμνήσεων, τῶν
εἰκόνων, τῶν σκέψεων, ἐξυπνοῦσε μὲ δροσιὰν καὶ μὲ ζωὴν καὶ
μὲ χρώματα νέα. Μία ἐξέγερσις καὶ ζωογόνησις κόσμου ψυχι-
κοῦ ἐτελεῖτο εἰς τὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς μας, κόσμου ναρκωμέ-
νου ἀπὸ τὴν μυρωτικὴν πνοὴν τῶν πόλεων, τοῦ πεζοῦ ἀγῶνος
τῆς ζωῆς, τῶν χυδαίων ἐντυπώσεων.

Τὸ ταξεῖδι μας ἐξηκολούθει ἐν ἀπαράκτῳ ἡρεμίᾳ, εἰς τὴν
ὁποίαν ἠκούετο μονοτόνως τοῦ πελάγους ἡ ἀναπνοή. Ὑπνωττε
τότε πᾶς λογισμὸς, ἐναρκοῦτο πᾶσα σκέψις καὶ μόνον ἀπέμενε
τὸ συναίσθημα ὑπερτάτης γαλήνης τῆς ψυχῆς, ὑπὸ τὸ λίκνισμα
τῆς φύσεως καὶ τὸν ρόχθον τῆς κουρασμένης θαλάσσης.

Κάτω εἰς τὰς αἰθούσας πλημμυρισμένας ἀπὸ φῶς ἡλεκτρικόν,
καθ' ὁμίλους ἔπιναν τσαΐ, συζητοῦσαν, διάβαζαν γιὰ νὰ περά-
σουν ὅπως-ὅπως τὰς ὀλίγας τῆς νυκτὸς ὥρας, εἰς τὰς ἐρήμους
ὑγρὰς ἐκτάσεις, ὅπου μακρὰ καὶ ἀπαλὴ περνᾷ ἡ πνοὴ ὡς ἀφιέ-
ρωμα εἰρηνικῆς γαλήνης.

Δὲν εἶχε ξημερώσει ἀκόμη, τὰ ἄστρα ἐφρούρουν ἀγρύπνως
τὸ στερέωμα. Τὸ Καράβι ἐγλύστρα ἐπάνω εἰς τὰ βαθυκοιμι-
σμένα σκοτεινὰ νερά, ὅταν αἰφνης μακρὰν, πολὺ μακρὰν, τὴν
ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ ζόφου διέκοψαν ἀποειφλωτικαὶ μαρ-
μαρυγαὶ ἀργυρῶν γραμμῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ σὲ λίγο ἐκτα-
κτος λάμπις ἐφώτισε καὶ ὁ κρότος τοῦ κερανοῦ ἐξερράγη
ἀντηχῶν ὡς παρατεταμένος εἰς τὸ ἀχανὲς γόος.

Ἡ νύκτα ἐγένεν ἤδη σκοτεινὴ. Τὰ σύννεφα μυριόσχημα πε-

ριέτρεχον τὸ κενὸν καὶ ἡ θάλασσα ἀντανακλοῦσε ὅλην τὴν σκυθρωπότητα τοῦ οὐρανοῦ βαρεῖα καὶ ἀκίνητος.

Τὸ σκότος ἔγινεν ὁμῶς βαθύτερον καὶ οὔτε ἓνα ἄστρο δὲν ἔλαμπεν εἰς τὸ κενόν. Ἄνεμος κατ' ἀρχὰς ἰσχυρὸς, ἀμέσως ὁμῶς μανιώδης, βροχὴ ῥαγδαῖα κατόπιν, συνεχεῖς λάμψεις ἀστραπῶν μετὰ βροντῶν, αἵτινες συνεκλόνουν τὴν φύσιν, ἔδιδαν εἰκόνα ἀγριότητος.

Πνεῦμα τρομακτικὸν συνετάρασσε τὰ πάντα καὶ ἀποκαρδιωτικὴ ἀνησυχία ἐβασάνιζε ὅλων μας τὴν ψυχὴν.

Ἡ θύελλα ἐγίγαντ' ὥθῃ καὶ ὑπ' αὐτὴν συνεσφωρεύοντο τὰ ἡλεκ-



Βενετία.—Ἡ νῆσος τοῦ ἁγίου Γεωργίου

τρικὰ ρεύματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπάλαιον μανιωδῶς μεταξὺ των τὰ στοιχεῖα. Τὸ ἐλαφρὸν μας σκάφος ἐφέρετο χωρὶς τιμόνι ἀδέσποτον πρὸς τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐθραύοντο μὲ φοβερὸν θόρυβο στὰ πλευρά του καὶ ἐφαίνετο πῶς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντισταθῇ καὶ ἐν τούτοις ὡς θαῦμα κατώρθωσε μέχρι τέλους ν' ἀνθέξῃ.

Ὅλα παρουσίαζαν τὴν πάλιν εἰς τὴν ἀγρίαν τῆς μορφῆς, νερὰ ἀπὸ παντοῦ εἰσορμῶντα, ἀντικείμενα μὲ πάταγον νὰ θραύωνται γενικῶς, ὑπηρεσία τρέχουσα, ἐπιβάται ὅπου εὐρέθησαν ναυτιῶντες!

Διερχόμεθα νύκτα ἀγρυπνίας, ἀτενίζοντες τὴν ἀφρισμένην θάλασσαν μὲ τὰ ἐπιφωνήματα εἰς λέξεις ἐγκαρδιώσεως, μὲ φωνὰς προτροπῶν καὶ ὁλοκλήρους ἀποστροφὰς ἐνθαρρύνσεως. Ἐπικολούθουν τραχεῖαι φράσεις ὀργῆς, παρατεταμένοι γογγυσμοί, ἀληθεῖς ὀλολυγμοὶ πόνου καὶ ἔπειτα στροφαὶ θρηνώδεις ἔλε-

γείου μονότονοι. Ἦσθανόμεθα ἐν τῇ καρδίᾳ μας νὰ εἰσέρχεται ἡ φρίκη μετὰ τοῦ πόνου ἀνάμικτα, ἡ μορφή ὅλων μας νὰ θολοῦται καὶ ἡ ἀντίληψίς μας νὰ γίνεται ἀμαυρά.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει ἀπελπιστική, γέμουσα μὲ ὑγρὰν ὁμίχλην τὴν σκοτεινὴν ἀτμόσφαιραν, μίαν ὁμίχλην ὀυπαρὰν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γραμμαὶ τῶν ἀντικειμένων συνεχέοντο ὡς εἰς ὄνειρον. Ἐρρίπταμεν ἀνήσυχα παντοῦ βλέμματα καὶ διεκρίναμεν ὀλοζώντανη τὴν φρικαλέαν εἰκόνα, τὸ ἀπαίσιον φάσμα τοῦ μοιραίου, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐφερόμεθα ἀκράτητοι.



Ἀπόψεις Τεργέστης. — Ἡ μεγάλη πλατεῖα

Ἡ μαύρη πνοὴ τῆς εἰμαρμένης μᾶς περιέβαλλε, ἡ ἀγωνία ἐπανήρχετο καὶ ἡ ἐλπίς ἐγίνετο οἰκτρὰ πλάνη.

Ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ ῥόγχθος τῶν θραυομένων κυμάτων, μᾶς ἀπεμόνωνε νὰ ἀτενίζωμεν ἐν μέσῳ τῆς μυκωμένης καταγίδος τὴν ἀγρίαν συνάντησιν ζωῆς καὶ θανάτου μὲ θολωμένον τὸν νοῦν. Οἱ μελαγχολικοὶ μας στόνοι ἐχύνοντο γύρω εἰς τὸν ἀλμυρὸν ἀέρα τοῦ πελάγους, ξενητεμένη ἀρμονία στεναγμῶν κάτω ἀπὸ τὰ βαρεῖα μαῦρα σύννεφα.

Ἐντεínaμεν βαθὺ τὸ βλέμμα μας εἰς τὸ ὕπουλον μεγαλεῖον τῆς νυκτὸς καὶ ἤσθανόμεθα τὴν τρικυμίαν νὰ πνίγη τὰ στήθη καὶ νὰ μᾶς παραλύῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀγωνίας μέσα εἰς ταχεῖς καὶ σφοδροὺς παλμούς.

Αἱ ὥραι μας ἐπέρασαν οὕτω βραδεῖαι μέχρι τῆς πέμπτης πρωΐνης.

Ἡ τραχύτης τοῦ σκοτίου ἤρχισε νὰ γλυκαίνεται ἀπὸ τὰς πρώτας φάσεις τῆς αὐγῆς, ἀφοῦ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣ ὁποία μᾶς περιέσφυξε ὡς μαῦρον σάβανον, διήλθαμεν ἔντρομοι καὶ ὠχροὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πανικοῦ φόβου.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὠχροσκοτεῖνον ἐφαίνετο καὶ ἡ θάλασσα πρασινοκίτρινη, ἀφρίζουσα, μᾶς ἐσφίγγε τὰ στήθη καὶ μᾶς ἐπάγωνε τὸν νοῦν.

Στὰ πελώρια ὀγκωμένα κύματα, παρέδερναν τὰ καραβάκια τὰ ψαράδικα μὲ τῆς πλευρὲς σπασμένους καὶ ξεσχισμένα τὰ πανιά, συντρίμματα, ἀπὸ τοὺς κλυδωνισμοὺς τῆς πάλης.

Κοπάδια γλάρων τριγύρω μας μὲ τοὺς εὐθύμους ἑναερίους χορούς των ὡς σύμβολα τῆς φθορᾶς, ἔκρωζαν θορυβωδῶς κηδεύοντα τὰ ῥάκη τῆς δυστυχίας ὑπὸ τοὺς στεναγμοὺς τῆς ῥαгдаίας πιπτούσης βροχῆς.

* * *

Τίποτε περισσότερον δὲν ἐχρειάζετο νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰ αἰσθήματα ποῦ ἐπάλαιον μέσα μας τὴν πένθιμον ἐντύπωσιν διὰ τὰ γύρω μας ἀντικείμενα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν ἡ μαύρη σκιά τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ τὸ μουσκευμένον κατάστρωμα, εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς εὔρεν ἡ αὐγή, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστευθῇ πῶς θ' ἀντικρύζοντο τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς εἰκόνης τὰ φάσματα, ἀντὶ τὴν φαιδρὰν πανήγυριν πορφυροχρύσων ἀνταυγειῶν, τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὰ τρελλά, τὰ ἀπληστα φιλήματα, προσπαίζοντα εἰς τὰς ὥραίαις τριγύρω μας παραλίας.

Δὲν μᾶς ἐβύθισαν εἰς ψυχικοὺς ῥεμβασμοὺς τὰ βάλαμα τοῦ Μπάτη τὰ δροσίζοντα τοὺς ἡσυχούς αἰγιαλοὺς, οὔτε τὰ φοβισμένα ἀπὸ τὴν πάλην μάτια μας ἀντίκρυσαν τὴν ζωγραφιὰ τῶν πρασίνων ἀκτῶν μὲ τὸ αἰώνιον κυανοῦν τοῦ πελάγους.

Τὰ ὄνειρα τοῦ ῥωμαντικοῦ εἰσπλου μας εἰς τὸν λιμένα τῆς Βενετίας διελύθησαν οἰκτρῶς, ἀφοῦ καὶ ἡ ἔξοδός μας μὲ τῆς ἱστορικῆς γόνδολες ἔγινε ὑπὸ βροχὴν καὶ μὲ διαπεραστικὸ κρῦο χειμῶνος.

(Ἰούνιος, 1913)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗΣ

ΑΘΑΦΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΓΥΡΩ σιὰ λείψανα κανεῖς δὲ στέκει παρασιτιάτης,
γιατὶ βιγλίζει τῇ ζωῇ μιὰ Μοῖρα καταλύτρα,
κι' οὔτε λιβάρι, οὔτε κερὶ, οὔτε ἄνθια, οὔτε διαβάτης,
κ' οἱ δρόμοι νεκροκράββατα κ' ἡ ἐρμιὰ μοιρολογήτρα.

(Σάμος)

ΖΗΣΙΜΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ